

Sprawa C-821/21

Streszczenie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zgodnie z art. 98 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości

Data wpływu:

24 grudnia 2021 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Juzgado de Primera Instancia de Fuengirola (Hiszpania)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

3 grudnia 2021 r.

Strona powodowa:

NM

Strona pozwana:

Club La Costa (UK) PLC, oddział w Hiszpanii

CLC Resort Management LTD

Midmark 2 LTD

CLC Resort Development LTD

European Resorts & Hotels, S.L.

Przedmiot postępowania głównego

Jurysdykcja międzynarodowa sądów hiszpańskich i prawo właściwe dla przedmiotu sporu – Rozporządzenie Bruksela I i rozporządzenie Rzym I – Umowa o korzystanie z nieruchomości turystycznej w oznaczonym czasie (timesharing) – Umowy konsumenckie

Przedmiot i podstawa prawna wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Artykuł 267 TFUE – Wykładnia rozporządzeń Bruksela I i Rzym I – Umowa konsumencka

Pytania prejudycjalne

W odniesieniu do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r.:

Pytanie pierwsze. Czy w przypadku umów konsumenckich, do których stosuje się art. 18 ust. 1 rozporządzenia Bruksela I, *dokonywanie wykładni użytego w tym przepisie wyrażenia „kontrahent” w ten sposób, że obejmuje ono wyłącznie osobę, która zawarła umowę, w związku z czym nie może obejmować osób fizycznych lub prawnych innych niż te, które ją faktycznie zawarły, jest zgodne ze wspomnianym rozporządzeniem?*

Pytanie drugie. Jeżeli wyrażenie „kontrahent” należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono tylko osobę, która faktycznie zawarła umowę, w przypadkach, w których zarówno konsument, jak i „kontrahent” *mają miejsce zamieszkania poza Hiszpanią, czy art. 18 ust. 1 rozporządzenia Bruksela I można interpretować w ten sposób, że jurysdykcja międzynarodowa sądów hiszpańskich nie może wynikać z okoliczności, że w skład grupy przedsiębiorstw, do której należy „kontrahent”, wchodzi spółki z siedzibą w Hiszpanii, które nie uczestniczyły w zawarciu umowy lub które zawarły umowy inne niż ta, której nieważność jest przedmiotem roszczenia?*

Pytanie trzecie. Jeżeli „kontrahent”, o którym mowa w art. 18 ust. 1 rozporządzenia Bruksela I, wykaże, że ma określone miejsce zamieszkania w Zjednoczonym Królestwie w rozumieniu art. 63 ust. 2 tego rozporządzenia, czy można interpretować ten przepis w ten sposób, że tak określone miejsce zamieszkania ogranicza wybór, z którego można skorzystać na podstawie art. 18 ust. 1? Ponadto, czy można interpretować ten przepis w ten sposób, że nie ustanawia on jedynie „domniemania faktycznego”, ani że domniemanie to zostaje obalone, jeżeli „kontrahent” prowadzi działalność poza jurysdykcją swego miejsca zamieszkania, ani też że na „kontrahencie” spoczywa ciężar udowodnienia, iż istnieje związek między jego miejscem zamieszkania ustalonym zgodnie z rzeczonym przepisem a miejscem, w którym prowadzi on działalność?

W odniesieniu do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r.:

Pytanie czwarte. Czy w przypadku umów konsumenckich, do których stosuje się rozporządzenie Rzym I, można interpretować art. 3 tego rozporządzenia w ten sposób, że postanowienia dotyczące ustalenia prawa właściwego – które są włączone do „ogólnych warunków” umowy zawartej przez strony lub które są

zawarte w odrębnym dokumencie, do którego umowa wyraźnie odsyła i co do którego wykazano, że został on dostarczony konsumentowi – są ważne i mają zastosowanie?

Pytanie piąte. Czy w przypadku umów konsumenckich, do których stosuje się rozporządzenie Rzym I, *można interpretować art. 6 ust. 1 tego rozporządzenia w ten sposób, że na przepis ten może się powołać zarówno konsument, jak i kontrahent?*

Pytanie szóste. Czy w przypadku umów konsumenckich, do których stosuje się rozporządzenie Rzym I, art. 6 ust. 1 *tego rozporządzenia można interpretować w ten sposób, że jeżeli spełnione są określone w nim przesłanki, prawo wskazane w tym przepisie należy w każdym razie stosować z pierwszeństwem przed prawem wskazanym w art. 6 ust. 3, nawet jeśli to ostatnie prawo mogłoby okazać się korzystniejsze dla konsumenta w konkretnym przypadku?*

Przywołane orzecznictwo i przepisy prawa Unii

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Bruksela I):

Artykuł 7 („Jurysdykcja szczególna”) pkt 5.

Artykuł 17 („Jurysdykcja w sprawach dotyczących umów konsumenckich”) ust. 1 lit. c).

Artykuł 18 ust. 1.

Artykuł 19.

Artykuł 24 („Jurysdykcja wyłączna”) akapit pierwszy pkt 1.

Artykuł 25 („Umowa dotycząca jurysdykcji”) ust. 1.

Artykuł 63 („Przepisy ogólne”) ust. 1 i 2.

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Rzym I):

Artykuł 3 („Swoboda wyboru prawa”) ust. 1.

Artykuł 4 („Prawo właściwe w przypadku braku wyboru prawa”) ust. 1 i 4.

Artykuł 6 („Umowy konsumenckie”).

Artykuł 10 („Zgoda i ważność materialna”) ust. 1.

Umowa o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej (Dz.U. 2019, C 384 [I], s. 1).

Artykuł 66 lit. a), art. 67 ust. 1 lit. a) i art. 126.

Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Artykuł 81.

Wyrok Trybunału z dnia 17 grudnia 1970 r., *Handelsgesellschaft*, w sprawie 11/70.

Przywołane przepisy prawa krajowego

Real Decreto Legislativo 1/2007 por el que se aprueba el texto refundido de la Ley General para la Defensa de los Consumidores y Usuarios (królewski dekret ustawodawczy nr 1/2007 w sprawie przyjęcia tekstu jednolitego ustawy powszechnej o ochronie konsumentów i użytkowników) z dnia 16 listopada 2007 r.

Artykuł 67. „Przepisy prawa prywatnego międzynarodowego”.

Ley 4/2012 de contratos de aprovechamiento por turno de bienes de uso turístico [ustawa 4/2012 o umowach o korzystanie z nieruchomości w oznaczonym czasie do celów turystycznych (timesharing)] z dnia 6 lipca 2012 r.

Zwięzłe przedstawienie okoliczności faktycznych i postępowania głównego

- 1 NM, obywatel brytyjski mający miejsce zamieszkania w Zjednoczonym Królestwie, zawarł w Hiszpanii w dniu 6 października 2018 r. umowę o korzystanie w oznaczonym czasie z nieruchomości do celów turystycznych (timesharing), podlegającą ustawie 4/2012 z dnia 6 lipca 2012 r. Małżonka NM, również obywatelka brytyjska zamieszkała w Zjednoczonym Królestwie, także zawarła umowę, podobnie jak Club La Costa (UK) PLC, za pośrednictwem swojego oddziału w Hiszpanii, brytyjskiej spółki z siedzibą w Zjednoczonym Królestwie, która kieruje swoją działalność gospodarczą do Hiszpanii i do innych państw, w tym do Zjednoczonego Królestwa.
- 2 Wspomniana umowa zawiera następującą klauzulę (klauzulę „S”): *„Niniejszą umowę interpretuje się zgodnie z prawem angielskim i podlega ona wyłącznej jurysdykcji sądów angielskich. Strony niniejszej umowy wyrażają zgodę nieodwołalnie na doręczenia pocztą na adresy wskazane na odwrocie lub w jakikolwiek inny sposób dozwolony przez prawo Anglii i Walii”.*
- 3 NM wystąpił do sądu odsyłającego z powództwem o stwierdzenie nieważności wspomnianej umowy oraz żądaniem zwrotu zapłaconych kwot. Powództwo jest skierowane, poza drugą stroną umowy, Club La Costa (UK) PLC, przeciwko czterem innym spółkom, z których trzy mają również brytyjską przynależność

państwową, a czwarta jest spółką hiszpańską (European Resorts & Hotels, S.L.). Te cztery ostatnie pozwane spółki nie zawarły umowy będącej przedmiotem postępowania głównego, lecz zawarły inne umowy, których nie zawarła Club La Costa (UK) PLC.

- 4 W postępowaniu głównym należy rozstrzygnąć sporną kwestię, czy sądy hiszpańskie mają jurysdykcję do rozpoznania żądania takiego jak rozpatrywane w postępowaniu głównym. Należy również ustalić, jakie prawo jest właściwe, ponieważ zgodnie z hiszpańskim prawem procesowym, jeżeli ma zastosowanie prawo obce, strona, która powołuje się na nie, musi wykazać istnienie i treść tego prawa. Prawo hiszpańskie ustanawia również zasady dotyczące dopuszczania dowodów z prawa obcego zgodnie z zasadami istotności i użyteczności.

Główne argumenty stron w postępowaniu głównym

- 5 Sąd odsyłający wezwał strony do wypowiedzenia się w przedmiocie zasadności wystąpienia z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej – powód sprzeciwił się temu wnioskowi, natomiast pozwane spółki zgodziły się na skierowanie pytania prejudycjalnego.

Zwięzłe uzasadnienie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

- 6 Bezsporne jest, że przepisy prawa Unii Europejskiej istotne dla ustalenia jurysdykcji są zawarte w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. (zwanym dalej „rozporządzeniem Bruksela I”), jak również w Umowie o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej, zgodnie z którą przepisy rozporządzenia Bruksela I stosuje się w Zjednoczonym Królestwie w odniesieniu do postępowań sądowych wszczętych przed zakończeniem okresu przejściowego, który zakończył się w dniu 31 grudnia 2020 r. [art. 67 ust. 1 lit. a) i art. 126 umowy].
- 7 Bezsporne jest również, że przepisy prawa Unii Europejskiej istotne dla ustalenia prawa właściwego są zawarte w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. (Rzym I), jak również w Umowie o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej, zgodnie z którą przepisy rozporządzenia Rzym I mają zastosowanie w Zjednoczonym Królestwie w odniesieniu do umów zawartych przed zakończeniem okresu przejściowego, który zakończył się w dniu 31 grudnia 2020 r. [art. 66 lit. a) i art. 126 umowy].
- 8 Jednakże wykładnia wyżej wymienionych przepisów dokonana dotychczas przez sądy hiszpańskie, w szczególności przez Audiencia Provincial de Málaga (sąd okręgowy w Maladze, Hiszpania), była rozbieżna i zmienna, w wyniku czego w sporach dotyczących tego samego przedmiotu, w których chodziło

o rozstrzygnięcie kwestii jurysdykcji międzynarodowej sądu do rozpoznania żądań stwierdzenia nieważności umowy i wynikających z nich pozwów o zapłatę, jurysdykcja sądów hiszpańskich była w niektórych przypadkach uznawana, a w innych stwierdzano jej brak.

Wykładnia rozporządzenia nr 1215/2012 (Bruksela I)

- 9 Na wstępie należy zauważyć, że w orzecznictwie przyjęto niewątpliwie, iż umowa będąca przedmiotem postępowania głównego nie dotyczy praw rzeczowych na nieruchomościach, ani też nie stanowi umowy najmu, w związku z czym nie ma zastosowania jurysdykcja szczególna, o której mowa w art. 24 pkt 1 rozporządzenia Bruksela I, zgodnie z którym w sprawach, których przedmiotem są prawa rzeczowe na nieruchomościach oraz najem lub dzierżawa nieruchomości, jurysdykcję wyłączną mają sądy państwa członkowskiego, w którym nieruchomość jest położona, niezależnie od miejsca zamieszkania stron.
- 10 Ponadto przyjmuje się również, że umowa będąca przedmiotem sporu należy do kategorii *umów konsumenckich* przewidzianej w art. 17 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Bruksela I, do których ma zastosowanie zasada ustalania jurysdykcji ustanowiona w art. 18 ust. 1, zgodnie z którym „*[k]onsument może wytoczyć powództwo przeciwko swojemu kontrahentowi przed sądem państwa członkowskiego, na którego terytorium kontrahent ten ma miejsce zamieszkania, albo bez względu na miejsce zamieszkania kontrahenta – przed sądem miejsca, w którym konsument ma miejsce zamieszkania*”. Pierwszeństwo przed tą jurysdykcją mogłaby mieć jedynie jurysdykcja ustanowiona na mocy wyrażnej umowy prorogacyjnej, pod warunkiem że zgodnie z art. 19 rozporządzenia Bruksela I umowa ta została zawarta po powstaniu sporu.
- 11 W tej sytuacji spór interpretacyjny ma swoje źródło w kwestii określenia miejsca zamieszkania *kontrahenta*, o którym mowa w art. 18 ust. 1 rozporządzenia Bruksela I.
- 12 Artykuł 62 rozporządzenia Bruksela I dotyczy tej kwestii, ponieważ stanowi w ust. 1, że w celu ustalenia, czy strona ma miejsce zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego, którego sądy rozpoznają sprawę, sąd stosuje swoje prawo, a w ust. 2 stanowi, że *jeżeli strona nie ma miejsca zamieszkania w państwie członkowskim, którego sądy rozpoznają sprawę, sąd w celu ustalenia, czy strona ma miejsce zamieszkania w innym państwie członkowskim, stosuje prawo tego państwa członkowskiego*. Jeżeli jednak kontrahentem jest osoba prawna, art. 63 tego rozporządzenia określa jako miejsce zamieszkania miejsce, w którym znajduje się: a) jej statutowa siedziba; b) jej główny organ zarządzający; lub c) jej główne przedsiębiorstwo. Dokładniej rzecz ujmując, w przypadku Zjednoczonego Królestwa pod pojęciem „siedziby statutowej” należy rozumieć *registered office* lub, jeżeli takie nigdzie nie istnieje – *place of incorporation* (miejsce uzyskania zdolności prawnej) lub, jeżeli takie nigdzie nie istnieje – *miejsce, zgodnie z którego prawem nastąpiło formation* (założenie) (art. 63 ust. 2).

- 13 Biorąc pod uwagę powyższe, w orzecznictwie hiszpańskim stwierdzono, że możliwość, jaką art. 18 ust. 1 rozporządzenia Bruksela I przyznaje konsumentowi, nie pozwala mu na wskazanie jurysdykcji terytorialnej dostosowanej do jego potrzeb z pominięciem siedziby osoby prawnej określonej w przepisie. W istocie w dalszym ciągu chodzi o miejsce zamieszkania *kontrahenta* w ramach umowy, a nie miejsce zamieszkania jakiejkolwiek innej osoby niebędącej stroną umowy, przy czym to miejsce zamieszkania jest określone we wspomnianym wyżej art. 63 rozporządzenia Bruksela I, z uwzględnieniem szczególnej sytuacji Zjednoczonego Królestwa. W oparciu o tę wykładnię, gdy konsument nie ma miejsca zamieszkania w Hiszpanii, stwierdza się brak jurysdykcji międzynarodowej sądów hiszpańskich, po pierwsze, w przypadkach, w których jedyne pozwane osoby prawne mają siedzibę w Zjednoczonym Królestwie; po drugie, w przypadkach, gdy wraz z osobami prawnymi, które zawarły umowę – *kontrahentem* – i które mają siedzibę w Zjednoczonym Królestwie, pozywane są podmioty mające siedzibę w Hiszpanii, które, choć należą do tej samej grupy przedsiębiorstw, nie są stroną umowy; oraz po trzecie, w przypadkach, gdy wraz z osobami prawnymi, które zawarły umowę i które mają siedzibę w Zjednoczonym Królestwie, pozywane są podmioty mające siedzibę w Hiszpanii, które zawarły umowy dodatkowe inne niż umowa będąca przedmiotem żądania stwierdzenia nieważności.
- 14 Całkowicie odmienna wykładnia nie uwzględnia postaci *kontrahenta* i jego miejsca zamieszkania zgodnie z definicją zawartą w art. 63 rozporządzenia Bruksela I. Zgodnie z tym stanowiskiem przepis ten ustanawia domniemanie faktyczne, w związku z czym *kontrahent* musi udowodnić, że jego siedziba odpowiada jego głównemu przedsiębiorstwu, ponieważ w przeciwnym wypadku, jeżeli zostanie ustalone, że grupa przedsiębiorstw, do której należy ten kontrahent, prowadzi działalność w Hiszpanii, jurysdykcja międzynarodowa sądów hiszpańskich jest uzasadniona zgodnie z taką wykładnią przytoczonych przepisów – art. 18 ust. 1 i art. 63 rozporządzenia Bruksela I.
- 15 Zdaniem sądu odsyłającego wykładnia ta nie jest spójna z istotą i celem rozporządzenia Bruksela I, gdyż wykracza ona poza umożliwienie konsumentowi zastosowania własnej jurysdykcji zamiast jurysdykcji miejsca zamieszkania pozwanego do tego stopnia, że konsument może wskazać samo miejsce zamieszkania pozwanego poza zakresem pojęcia prawnego, wykonując swego rodzaju *forum shopping*.

Wykładnia rozporządzenia nr 593/2008 (Rzym I)

- 16 Gdyby odpowiedź udzielona przez Trybunał na pytanie prejudycjalne miała przesądzić, że sądy hiszpańskie mają jurysdykcję do rozpoznania niniejszej sprawy, należałoby jeszcze ustalić, na podstawie jakiego prawa należy oceniać ważność lub nieważność umowy.
- 17 Wskazano już, że w orzecznictwie przyjmuje się, iż aktem prawnym regulującym ustalenie prawa właściwego dla umowy będącej przedmiotem sporu

w postępowaniu głównym jest rozporządzenie Rzym I, biorąc pod uwagę datę zawarcia umowy, oraz przytoczone powyżej odpowiednie postanowienia umowy o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa z Unii Europejskiej. Jednakże wykładnia przepisów tego rozporządzenia w orzecznictwie okazała się rozbieżna.

- 18 Zgodnie z art. 3 ust. 1 rozporządzenia Rzym I *umowa podlega prawu wybranemu przez strony*. Uzupełniająco stosuje się poszczególne kryteria określone w art. 4, uzupełnione klauzulą zamykającą ust. 4 tego artykułu, która odnosi się do *prawa państwa, z którym umowa wykazuje najściślejszy związek*. Oprócz tych przepisów ogólnych rozporządzenie ustanawia przepisy szczególne, w szczególności w odniesieniu do umów konsumenckich, w art. 6, zatytułowanym „Umowy konsumenckie”. System ustanowiony dla tej kategorii umów jest następujący: strony mogą dokonać wyboru prawa właściwego, pod warunkiem że wybór ten nie prowadzi do pozbawienia ochrony przyznanej na podstawie przepisów, których nie można wyłączyć na mocy prawa, jakie byłoby właściwe dla umów konsumenckich w przypadku braku wyboru (art. 6 ust. 2). Uzupełniająco, to znaczy w przypadku braku wyboru lub gdy wybór dokonany w umowie nie może zostać uwzględniony, do umów konsumenckich stosuje się prawo państwa, w którym konsument ma miejsce zwykłego pobytu, pod warunkiem że kontrahent (przedsiębiorca) spełnia alternatywnie jedną z następujących dwóch przesłanek: a) wykonuje swoją działalność w państwie, w którym konsument ma miejsce zwykłego pobytu; lub b) kieruje taką działalność do tego państwa lub do kilku państw z tym państwem włącznie (art. 6 ust. 1). Jedynie w przypadku gdy powyższe kryteria nie są spełnione, uzupełniająco i w dalszej kolejności stosuje się ogólne kryteria określone w art. 3 i 4 (art. 6 ust. 3).
- 19 Bezsporne jest, że wspomniany art. 6 ma zastosowanie do umowy będącej przedmiotem niniejszego postępowania, co wydaje się prowadzić do wniosku, że w niniejszej sprawie prawem właściwym jest prawo Zjednoczonego Królestwa.
- 20 Jednakże, zgodnie z rozbieżną wykładnią w orzecznictwie w sporach dotyczących umów identycznych z umową będącą przedmiotem niniejszego postępowania, prawo angielskie nie ma zastosowania. Zgodnie bowiem z taką wykładnią klauzula prorogacyjna dotycząca wyboru prawa angielskiego jest nieważna, ponieważ nie chodzi o porozumienie swobodnie uzgodnione między stronami, lecz narzucone przez kontrahenta jako ogólny warunek umowy. Jednocześnie zgodnie z tą samą wykładnią na przepis art. 6 ust. 1 rozporządzenia Rzym I nie może powołać się kontrahent, lecz wyłącznie konsument, w związku z czym jeżeli nie powołuje się on na taką ochronę, obowiązkowo mają zastosowanie przepisy art. 6 ust. 3 tego rozporządzenia, który odsyła do art. 3 i 4 owego rozporządzenia.
- 21 Jednakże należy zauważyć, w przeciwieństwie do powyższej wykładni, po pierwsze, że ani rozporządzenie Rzym I, ani orzecznictwo Trybunału w dziedzinie ochrony konsumentów nie stoją na przeszkodzie włączeniu do ogólnych warunków umowy wyraźnych klauzul prorogacyjnych, jeżeli warunki te są ujęte w umowie zawartej przez strony lub umowa ta odsyła do nich w sposób pośredni, lecz jasny. Po drugie, nie można twierdzić, że na przepis wspomnianego art. 6

ust. 1 może powoływać się jedynie konsument. Rozporządzenie Rzym I nie przewiduje żadnego takiego ograniczenia. Wydaje się raczej, że jest to koncepcja a priori i abstrakcyjna, zgodnie z którą prawo hiszpańskie, ponieważ jest ono bardziej korzystne, powinno być stosowane z pierwszeństwem przed prawem angielskim. Wykładnia ta opiera się ponadto na przepisie hiszpańskiej ustawy o ochronie konsumentów i użytkowników – art. 67 w dziedzinie prawa prywatnego międzynarodowego, który reguluje stosowanie prawa obcego do konsumentów.

- 22 W tym względzie w orzecznictwie Trybunału stwierdzono, że pojęcia prawne zawarte w przepisach prawa europejskiego są pojęciami własnymi i autonomicznymi prawa Unii Europejskiej, które powinny być interpretowane w oparciu o zasady samego prawa Unii, lecz nigdy w oparciu o zasady, pojęcia lub przepisy krajowe (wyrok z dnia 17 grudnia 1970 r., *Handelsgesellschaft*, 11/70).
- 23 Wskazana rozbieżność w wykładni uzasadnia konieczność wyjaśnienia znaczenia mających zastosowanie przepisów zarówno rozporządzenia Bruksela I, jak i rozporządzenia Rzym I, jak przedstawiono w sformułowanych pytaniach prejudycjalnych.